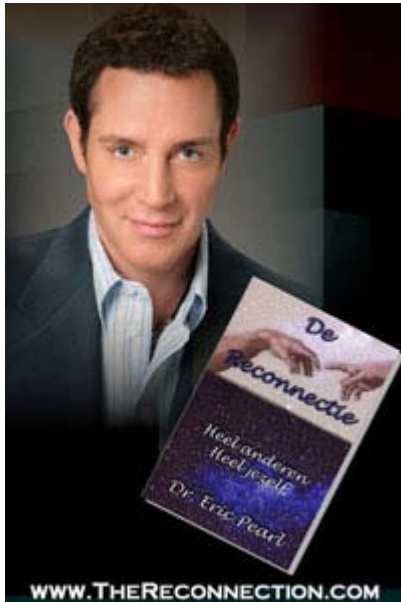

Biografie van Eric Scott Pearl

Internationaal erkend healer Eric Pearl was te gast bij vele televisie programma's, zowel in de Verenigde Staten als in de rest van de wereld, sprak op uitnodiging voor de Verenigde Naties en er zijn vele publicaties verschenen over zijn seminars, waaronder in de New York Times.

Als chiropractor had Eric al twaalf jaar lang een zeer succesvolle praktijk tot hij op een dag van zijn patiënten te horen kreeg, dat ze zijn handen op hun lichaam voelden, terwijl hij ze niet fysiek had aangeraakt. De eerste maanden had hij blaren in zijn handpalmen en druppels bloed. Al snel rapporteerden patiënten miraculeuze genezingen van kanker, AIDS gerelateerde ziektes, epilepsie, chronisch vermoeidheid syndroom, multiple sclerose, reuma, arthritis, geboorteafwijkingen en andere serieuze aandoeningen. Dit gebeurde allemaal als Eric simpelweg zijn handen in hun buurt hield en tot op de dag van vandaag gebeurt dit nog steeds.

Healingen van zijn patiënten zijn tot dusverre verschenen in zes boeken, waaronder Eric's eigen internationale bestseller *The Reconnection: Heal Others, Heal Yourself*, inmiddels verschenen in 27 talen. De Nederlandse versie luidt: *De Reconnectie - heel anderen, heel jezelf*, uitgegeven door uitgeverij Petiet.

De in Los Angeles woonachtige Eric geniet grote belangstelling van eerste klas artsen en medische wetenschappers van ziekenhuizen en universiteiten wereldwijd, o.a. Jackson Memorial Ziekenhuis, UCLA, Cedars-Sinai Medical Center, de universiteit van Minnesota, University of Miami Medical School en de universiteit van Arizona, waar hij werkte met medici op verzoek van Dr. Andrew Weil.

Eric reist gedurende het gehele jaar de wereld rond om het licht en de informatie van de Reconnective Healing in de wereld te zetten. Hij leert je hoe je dit nieuwe en allesomvattende spectrum van helende frequenties kunt activeren en gebruiken die energie-healings en technieken ver overstijgen om een nieuw niveau van heling te bereiken. Tot nu toe heeft hij meer dan 30.000 Reconnective Healing Practitioners in meer dan 55 landen opgeleid, om zo een generatie van healers wereldwijd tot stand te brengen.

Zo ontstond The Reconnection

Voordat hij ontdekte, dat hij opeens kon healen, had Eric al 12 jaar een bijzonder succesvolle praktijk voor chiropractie. In augustus 1993 merkte hij op, dat hij een bijzondere "gave" ontvangen had. Na 12 jaar praktijk op een traditionele manier, werd hij opeens een doorgeefluik voor een andere manier van genezing: een geleider, waarlangs helende energie stroomt.

Nu hij veel op reis is, kan Eric zijn chiropractie praktijk niet meer uitoefenen, maar door seminars en privé- sessies blijft Eric mensen helpen met uiteenlopende aandoeningen als kwaadaardige tumoren, Aids en HIV, chronisch vermoeidheids syndroom, aangeboren afwijkingen en afwijkingen aan het skelet.

Opgeleid tot doctor in chiropractie aan het Cleveland College voor chiropractie in Los Angeles, leidde Eric in de jaren 80 en 90 één van de grootste chiropractie praktijken in de wijde omgeving van Los Angeles. Hij werd wel de chiropractor van de "stars" genoemd en was zowel erg succesvol als populair. Hij was een van de weinigen, die naast conventionele chiropractie ook pure, lang vergeten technieken gebruikte.

Nu hij op een andere wijze werkt, zien patiënten (en hun artsen!) het effect van healings, die plaats vinden doordat Eric GEWOON ZIJN HANDEN IN HUN BUURT HOUDT.

Waarom ik?

Als ik vanaf een wolk naar beneden zou kijken, zoekend naar de juiste persoon, waaraan ik één van de zeldzaamste en meest gewenste gaven van het Universum zou willen schenken, zou ik niet weten, of ik temidden van de massa's - schaapherders, winkeliers, de goeden en de zelfvoldanen - zou hebben gewezen naar: "Hem. Die wordt het. Geef het aan hem."

Het zal wel niet zo gegaan zijn, maar zo voelt het. Maar niet altijd. Bijvoorbeeld, wanneer iemand met een andere, logische verklaring aan komt. "O, nee", zou een goed bedoelend iemand kunnen uitroepen, vol ongeloof over mijn duidelijk gebrek aan begrip voor hoe het Universum werkt. "Het is duidelijk, dat je dit in een vorig leven gedaan hebt." Ik zou wel eens willen weten, hoe het komt, dat zij zo op de hoogte zijn van mijn vorige levens, terwijl ik dit leven nog probeer te begrijpen.

Ik bedoel, even serieus. Ik heb in 12 jaar één van de grootste, zo niet de allergrootste praktijk in Los Angeles opgebouwd. Ik had 3 huizen, een mercedes, 2 honden en 2 katten. Alles leek perfect, als mijn 6 jaar durende relatie niet op de klippen was gelopen, omdat ik verkeerd was omgegaan met mijn financiële en mijn alcohol problemen. Hierdoor kwam ik in een toestand, waarin ik 3 dagen lang nauwelijks één voet voor de andere kon krijgen. Prozac hielp...enorm.

Zes maanden later loop ik met mijn assistente op het strand van Venice Beach, Californië. Zij wil, dat ik mij de kaart laat leggen door een kaartlegster, die op het strand zit. "Ik heb geen zin om kaart te laten leggen door een kaartlegster op het strand", zei ik vol overtuiging. Als zij goed kaart kon leggen, kwamen de mensen wel naar haar toe, in plaats van dat ze tafel,

tafelkleed, stoelen en alles, wat verder nodig is, naar een overvol strand moest slepen, waar ze niets vermoedende toeristen kon vangen om ze haar idee van hun toekomst te voorspellen en ze dan voor dat voorrecht te laten betalen.

“Ik heb haar op een feest ontmoet en heb gezegd, dat we vandaag hier zouden zijn. Ik zou me schamen, als we haar niet gingen raadplegen,” antwoordde ze meteen en eraan toevoegend dat de vrouw 20 en 10 dollar readings gaf. Eén blik op mijn assistente en ik wist, dat ik niet verder hoefde tegen te strubbelen. “Oké” mopperde ik en trok een 10 dollar biljet te voorschijn: de helft van het geld voor onze lunch. Ik liep gehoorzaam naar de vrouw toe en ging zitten en voelde meteen al, hoe hongerig ik was.

In ruil voor mijn geld kreeg ik een heel plezierige, maar nietszeggende reading en ik vond het leuk, dat deze innemende joodse zigeunerin me “Bubelah” noemde. Als terloops zei ze aan het eind:” Ik doe ook ander, speciaal werk door met de axiatonale lijnen te werken. Daarmee verbinden de meridiaan lijnen van je lichaam zich met het lijnen-netwerk van onze planeet en dan met de sterren en de andere planeten.” Zij zei, dat ze dit werk kon doen en dat ik het, voor het werk, dat ik deed, nodig had. Ze vertelde ook, dat ik er over lezen kon in “The Book of Knowledge: the Keys of Enoch”. Het leek best interessant en ik vroeg dus, hoe duur het was. “333 dollar” en ik zei:”Nee, dank je wel.”

Hier word je dus voor gewaarschuwd. Ik kan het nieuws nu al op de TV zien:” Joodse zigeunerin licht niets vermoedende chiropractor op bij Venice Beach.. Mijn portret met onderschrijf:”onnozel” komt op het scherm:”.....overtuigt arts om levenslang kaarsen ter waarde van 150 dollar per maand te branden om zich te beschermen.” Ik voel me nu al vernederd, dat ik het overwogen heb. En dus gingen mijn assistente en ik weg, terwijl we bedachten, hoe we samen voor 10 dollar konden eten.

Nu zou je denken, dat dit het eind van het verhaal is. Maar de geest werkt op wonderlijke manieren. Ik kon het maar niet van me af zetten en ik ging de laatste paar minuten van mijn lunchpauze naar de Bodhi Tree boekwinkel om snel even door hoofdstuk 3.1.7. van The Book of Knowledge: the Keys of Enoch” in te kijken. Hier worden de axiatonale lijnen (uitgaand van een centrum, vert.) besproken. De belangrijkste les van die dag was, dat als er ooit een boek geschreven was, dat je niet snel door kon lezen, dit het wel was. Maar ik had genoeg gezien en dit ging me achtervolgen, tot ik toegaf. Ik sloeg mijn spaarvarken kapot.

Het werk wordt in twee dagen gedaan. Dag 1: ik gaf haar mijn geld, ging op de bank liggen en hoorde mijn geest commentaar geven: Dit is het stomste, dat je ooit gedaan hebt. Ik vind het ongelooflijk, dat ik 333 dollar aan een volmaakt vreemde heb gegeven, zodat ze met haar vingertoppen lijnen kan tekenen op mijn lichaam.

Terwijl ik dacht aan alle goede manieren om die 333 dollar te besteden, kreeg ik plotseling het inzicht, dat ik het geld nu toch al betaald had en beter mijn negatieve gedachten los kon laten om me te openen voor wat er naar me toe zou komen. En ik ging rustig liggen, klaar om te ontvangen, wat er te ontvangen was. Ik merkte niets. Helemaal niets. Maar het leek, of ik de enige in de kamer was, die dat wist. Maar ik had al twee sessies betaald en was van plan om zondag terug te komen voor de tweede sessie. Die nacht gebeurde er iets heel vreemds. Ongeveer een uur, nadat ik was gaan slapen, ging mijn bedlamp, die ik al 10 jaar had, vanzelf aan. Ik werd wakker met het levendige gevoel, dat er mensen in mijn huis waren. Ik zocht

mijn huis af met mijn Dobermann, een vleesmes en een pepperspray, maar kwam niemand tegen. Ik ging terug naar bed met het enge gevoel, dat ik niet alleen was, dat er naar me gekeken werd.

Op het eerste gezicht begon dag twee ongeveer als dag een. Maar al gauw bleek, dat het totaal anders zou worden. Ik kon mijn benen niet stil houden. Iedereen kent dat wel: dat rare gevoel in het midden van de nacht. Dat gevoel verspreidde zich al gauw over mijn hele lichaam. En af en toe lag ik te rillen van de kou. Het kostte me de grootste moeite om stil op de bank te blijven liggen. Ik durfde me niet te bewegen, al zou ik niets liever willen, dan van de bank springen en die gevoelens uit elke cel van mijn lichaam schudden. Waarom bleef ik liggen? Ik had 333 dollar betaald en zou waar voor mijn geld krijgen. Daarom! Al gauw was het klaar. Die dag in augustus was het onverdraaglijk heet en er was geen airconditioning. Maar ik voelde me bevroren, mijn tanden klapperden. De vrouw pakte me gauw in een deken en het duurde een minuut of vijf, voordat mijn lichaamstemperatuur weer normaal werd.

Ik was nu veranderd. Ik heb geen idee, wat er gebeurd is en ik kon ook niet beginnen het te verklaren. Ik was niet meer dezelfde persoon, die ik vier dagen geleden was. Ik kwam in mijn auto terecht, die zelf de weg naar huis wist te vinden.

Ik herinner me niets van de rest van die dag. Ik weet alleen, dat ik de volgende dag weer aan het werk was. En nu begint mijn Odyssee.

Ik had de gewoonte om mijn patiënten na de behandeling, 30 tot 60 seconden met hun ogen dicht, op de bank te laten liggen, zodat ze zich konden ontspannen en de aanpassingen zich konden consolideren. Op deze maandag waren er 7 patiënten, die me vroegen, of ik om de tafel heen gelopen had, terwijl ze daar rustig lagen. Sommige patiënten kwamen al bijna 12 jaar bij me en één kwam voor de eerste keer. Sommigen vroegen, of er iemand anders binnen was gekomen, omdat ze het gevoel hadden, dat er verschillende mensen in de kamer waren en bij de bank stonden of er om heen liepen. Drie zeiden, dat ze het idee hadden, dat er mensen om de bank heen renden en twee vertrouwden me wat schaapachtig toe, dat het leek, of er mensen om de bank heen vlogen.

Ik deed al 12 jaar chiropractie en zo iets had ik nog nooit gehoord. En nu ineens zeven mensen op één dag. Hier was wat aan de hand. Tussen mijn afspraken in kreeg ik opmerkingen van mijn personeel: "Je ziet er zo anders uit! Je stem klinkt anders. Wat is er dit weekend gebeurd?"

"Oh, niks bijzonders", terwijl ik me afvroeg, wat er dan wel gebeurd was in dit weekend.

Mijn patiënten gaven aan, dat ze mijn handen konden voelen, voordat ik ze aanraakte. Ze voelden ze, terwijl ze nog 10 centimeter van hun lichaam af waren. Ik begon er een spelletje van te maken, om te zien vanaf welke afstand ze konden voelen, waar mijn handen waren. Maar het werd meer dan een spel, toen mensen bijzondere genezingen (healings) begonnen te krijgen. Eerst eenvoudig van pijnen en pijn tjes. Als patiënten voor chiropractie kwamen, paste ik ze aan, zei ze hun ogen dicht te doen en zo te blijven liggen, tot ik zei, dat ze hun ogen weer open mochten doen. Als ze hun ogen dicht hadden, liet ik mijn handen even over hun lichaam gaan, zonder ze aan te raken. Als ze opstonden en hun pijn was weg, vroegen ze, wat

ik gedaan had, had ik als standaard antwoord: "Niks. En niet verder vertellen". Deze instructie had net zoveel effect als Nancy Reagan's benadering van drugs: "gewoon nee zeggen."

Al gauw kwamen de mensen overal vandaan om deze healings te krijgen en ik had er geen idee van, wat er aan de hand was. Ik ging regelmatig naar de vrouw, die me verbonden had via de axiatonale lijnen. "Het was vast iets, wat al in je zat. Misschien wel de bija-dood-ervaring van je moeder, toen je geboren werd". En voegde eraan toe: "Ik heb nog nooit iemand gehad, die zo'n reactie had. Interessant." En interessant betekende kennelijk, dat ik het zelf maar moest uitzoeken.

Eind oktober kreeg ik verschijnselen. Ik hield mijn handen bij een vrouw boven haar knie, waar ze last van had ten gevolge van een botafwijking, die ze al vanaf haar kindertijd had. Toen ik mijn handen weghaalde, voelde haar knie beter aan. En mijn handen waren overdekt met blaren. Kleine blaartjes, die een paar uur bleven. En dat gebeurde vaker. Als ik weer blaren had, kwamen mensen uit alle kantoren in het gebouw aanrennen om dit ook te zien. (Ik had wel een toegangsprijs kunnen vragen). En toen gebeurde het: Mijn handpalmen gingen bloeden. Ik hou je niet voor de gek. Geen grote stromen, meer alsof ik me geprikt had. Maar toch: het was bloed. Mensen zeiden, dat het een inwijding was. "Waarin dan?", voeg ik. En ook, hoe kunnen zij dat weten? Waarom wist ik dat niet? Wie weet het eigenlijk?

Nu ga ik op zoek.

Ergens in november ben ik in de praktijk van een wereld beroemde helderziende. Buiten adem en een half uur te laat (als gewoonlijk), maak ik, dat ik binnen kom, laat me in een stoel vallen en doe net of ik zijn boze blik niet zie. Je weet, wat ik bedoel: die blik van de mensen met de verstopte darmen, die altijd op tijd zijn, die je er altijd herinneren aan hoe vaak ze je al verteld hebben, dat je op tijd moet zijn en zich daarbij afvragen, of je wel enige waarde als mens hebt, gebaseerd op deze ene, enorme fout. In zijn vrije tijd schreef hij vast een verzoek aan het Congres om de uitdrukking "te laat" weer op school in te voeren. Ik kon die reading wel vergeten.

Hij legde zijn kaarten op een zakelijke manier, er voor zorgend, dat er geen gevoel van warmte of medeleven op zijn gezicht te zien is. Hij keek naar de kaarten, dan een beetje verbaasd naar mij en vroeg: "Wat doe jij voor de kost?" Ik weet niet, wat jij zou denken, maar voor 100 dollar per uur dacht ik: "jij bent de helderziende. Vertel jij het maar". Dat zei ik maar niet. "Ik ben chiropractor" zei ik zo neutraal mogelijk om geen idee te geven, dat de reading zou kunnen beïnvloeden. (Ik had niet eens mijn achternaam gegeven, toen ik de afspraak maakte). "O, nee. Je doet veel meer. Er komt iets door je handen naar buiten en mensen worden daardoor geheald. Je komt nog op de televisie en mensen uit het hele land zullen bij je komen". Dit had ik helemaal niet verwacht. En toen zei hij nog, dat ik boeken zou gaan schrijven. Ik zei toen: "Als er een ding is, dat ik zeker weet, is het, dat ik geen boeken ga schrijven."

Ik had geen goede relatie met boeken. In mijn hele leven had ik misschien twee boeken gelezen en in een daarvan zat ik nu nog plaatjes te kleuren. Maar er kwamen nog meer verrassingen. Helderzienden, healers en channelers wisten me te vinden. Ze kwamen vanuit het hele land en zeiden, dat ze in hun meditatie gehoord hadden, dat ze met me moesten

werken..En dat ze er geen geld voor mochten vragen. Mijn liefdes verhouding met alcohol bekoelde tot een losse vriendschap: misschien af en toe anderhalf glas wijn bij het eten. Niemand was daarover meer verbaasd dan ik.

Het werd nog gekker: mijn televisie verslaving was ineens over. En in de plaats kwamen, ik durf het haast niet te zeggen: boeken. Ik kon er geen genoeg van krijgen: Oosterse filosofie, leven na de dood, gechannelde informatie en zelfs UFO-verhalen. Ik keek, luisterde, en las alles, iedereen, overal.

Als ik 's nachts wou gaan slapen, trilden mijn benen. Mijn handen voelden aan, alsof ze voortdurend ingeschakeld waren. Mijn schedel trilde en mijn oren zoemden. Dat werden later tonen en een enkele keer werden het geluiden als van een zingend koor.

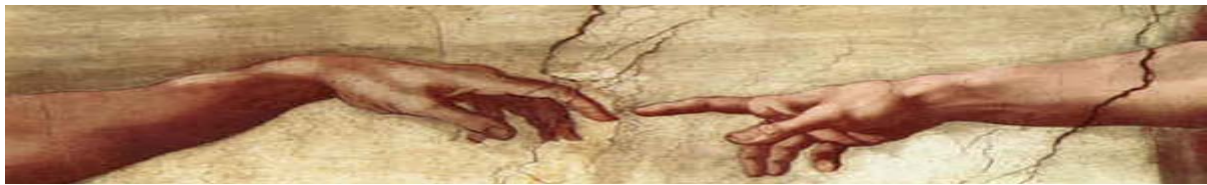
Dit is niet normaal meer. Ik begin mijn verstand te verliezen. Iedereen weet, dat je dan stemmen gaat horen. De mijne zongen. Voorlopig in een koor. Voor mij geen zacht neuriën, een enkele ijle stem of misschien een klein koortje. Nee, ik kreeg het hele koor.

En mijn patiënten? Die zagen kleuren: prachtige, volmaakte soorten blauw, groen, paars, goud en wit. Ze konden me wel vertellen, wat voor kleuren het waren, maar ze hadden nog nooit zulke prachtige verschijnselen gezien. Die schoonheid ging onze bekende waarneming te boven. Patiënten, die bij de film en de televisie werken, zeiden me, dat die kleuren niet alleen hier op aarde niet voorkomen, maar dat we ze ook niet met onze hedendaagse technieken zouden kunnen weergeven.

En jawel hoor, mijn patiënten zagen engelen. Nu zijn engelen op het ogenblik een hot item en dus besteedde ik er in het begin niet veel aandacht aan. Totdat er steeds dezelfde verhalen kwamen: dezelfde engelen, dezelfde boodschappen, dezelfde namen. Ik praat nu niet over de gewone namen als Michael of Ariel en ook niet over Moses of Boeddha, hoewel veel mensen zeiden, dat ze Jezus gezien hadden. Ik praat nu over namen als Parsillia en George. George laat zich aan kinderen zien of aan anderen, die misschien zouden schrikken van een engel. George laat zich namelijk eerst zien als een kleine bont gekleurde papagaai. En dan, zoals de mensen me uitleggen, is hij ineens geen papagaai meer, maar is hij je vriend. Later verscheen George ook aan mensen, die in een stressvolle periode zaten.

De eerste, die George zag, was een 11-jarig meisje Jamie. Zij vloog hierheen met haar moeder uit New Jersey, omdat ze scoliose van haar rug had, wat haar lichaam duidelijk mismaakte. Verder was ze een buitengewoon pienter en aantrekkelijk meisje. Toen Jamie's healing klaar was, zei ze tegen haar moeder en mij:” Ik zag net zo'n kleine veelkleurige papagaai. Hij zei, dat hij George heette en dat hij helemaal geen papagaai was. Hij was zelfs geen levensvorm” Levensvorm: wat een uitdrukking voor een 11-jarige! “En toen werd hij gewoon mijn vriend.”

Binnen twee tot drie maanden verscheen George aan verschillende mensen. Geen van allen wist van hem, omdat ik, net als bij alle engelen, de namen en beschrijvingen voor mezelf hield, om de ervaringen van anderen niet te beïnvloeden. (Zelfs hier geef ik niet de echte namen van George en Parsillia, om de mensen, die er niet van gehoord hebben, te beschermen.)

Jamie's ruggengraat was na de derde sessie bijna, maar niet helemaal, genezen. Toen ging ze terug naar New Jersey. Ik heb haar daarna nog een paar keer gesproken en het lijkt, dat ze het goed maakt. En ze hoort ook nog af en toe van George.

Parsillia, daarentegen, komt met speciale boodschappen. Eerst laat ze je weten, dat je genezen zult worden. Daarna zegt ze, dat je, als je genezen wordt, op de televisie moet verschijnen om "het woord te verspreiden" Je zou haar de engel van public relations kunnen noemen.

De eerste, die Parsillia zag, was Michele, een vrouw uit Oregon. Ze had me bij een NBC interview gezien tijdens een van mijn vroegere televisieshows. Ze woog toen 40 kilo. Ze had chronisch vermoeidheids syndroom en fybromyalgie. Ze had geen eetlust en slikken deed haar pijn. Ze was niet in staat om zonder hulp uit haar stoel op te staan om naar de wc te gaan. 's Nachts kreeg ze verlichting van de pijn, als ze naar de warme douche gedragen werd, soms wel vier keer in een nacht. Als ze met haar kinderen de een uur durende auto rit naar haar moeder maakte, moest ze daar drie dagen in bed blijven, voordat weer ze in staat was terug te rijden. Het was duidelijk, dat een baan voor haar niet mogelijk was. Haar 6-jarige zoon moest het avond eten maken voor zijn broertje van 3: boterhammen met pindakaas.

Zoals de meeste van mijn patiënten, had Michele nog nooit een engel gezien of stemmen gehoord. Na drie dagen verstond ze de naam van de engel. Parsillia zei haar, dat ze zou genezen en dat ze erover moest spreken op de televisie. Ongeveer een jaar later was ze met mij gast op een andere tv-show. Ze glimlachte aan een stuk en er waren ook een paar tranen. Haar gewicht is nu normaal, haar huid is gezond, ze heeft een fulltime baan en doet regelmatig lichamelijke oefeningen. En, o ja, ze maakt elke dag het avondeten klaar. Geen boterhammen met pindakaas meer.

De mensen zien ook wel eens een andere "bezoeker". Een man met wit haar, een witte snor en een witte jas. Hij verschijnt ook wel eens met zijn hoofd bedekt, in een lange mantel.

Debbie, een moeder van drie kinderen uit Californië, was de eerste, die deze engel zag. We weten niet, hoe hij heet. Maart 1995 kreeg ze de diagnose pancreas kanker, die niet meer te behandelen was. Haar werd verteld, dat ze misschien nog twee maanden te leven had. Zij ervoer, dat ze uit haar lichaam getild werd, door een tunnel gleeed, dat ze blauwe en turkooise lichtvlekken zag en ten slotte opgenomen werd in wit licht. Debbie werd de man met het witte haar gewaar in zijn beide verschijningsvormen. De eerste keer, dat ze hem ontmoette, was hij gehuld in zijn mantel, met bedekt hoofd. Hij raakte haar pols aan, waarbij een golf van energie door haar hele lichaam ging. Daarna maakte hij een buiging, en ging weg, waarbij hij haar achterliet in een helder en verwelkomend licht. Tranen sprongen haar in de ogen. Dan voelde ze zich in een tunnel door de sterrenhemel glijden en voelde, dat er "rommel" uit haar lichaam kwam, via haar hoofd en haar voeten.

Na de tweede of derde sessie was Debbie's inoperabele tumor voor 80% verdwenen. Ongeveer 8 maanden later vonden de artsen, dat ze geopereerd kon worden om de laatste 20% weg te nemen. Vlak voordat ze daarvoor opgenomen zou worden, kwam ze nog een keer bij me voor een sessie. De volgende dag ging ze naar het ziekenhuis voor haar operatie. Na nog een paar testen werd ze naar huis gestuurd. Geen operatie. Kennelijk was de tumor na de

sessie van anderhalve dag geleden helemaal verdwenen. Er was alleen maar wat litteken weefsel te zien.

Wat ook nog leuk is om te vertellen: Debbie kwam nog een keer voor een sessie en toen voelde ze druppels water op de rechterkant van haar gezicht vallen. Toen verscheen de man met de witte haren weer. Deze keer droeg hij een witte jas, die naar achter werd geblazen door de wind. En toen waaide hij gewoon weg.

Soms zien de mensen een kring van doktoren met witte jassen, die aan het overleggen zijn en zorgen, dat de healings goed gaan. Ze zien ze praten, maar kunnen ze niet horen. Er komt ook vaak een jong indiaans meisje. Ze legt een leren band met glanzende, vierkante versieringen op je voorhoofd. Er verschijnt ook vaak een indiaan, die in de kamer staat. (We weten nog niet, of hij een opperhoofd is of een sjamaan.) Een andere bezoeker is een hele grote, mooie engel, zo'n tweeënehalf tot drie meter lang met enorme vleugels met rijen witte veren. Ze zeggen, dat hij achter me staat met zijn armen om mijn middel. Hij kijkt over mijn rechter schouder om zachtjes mijn handen te sturen. Veel van deze engelen hebben hun eigen geur: bloemen, wierook, kruiden, vooral rozemarijn.

En toen kwam 4-jarige Jered met zijn moeder. Met beugels om zijn knieën, omdat die hem niet meer overeind konden houden. Zijn ogen keken elk in een eigen richting en konden zich nergens op richten. Er kwam geen woord meer uit zijn mond, alleen een eindeloze stroom kwijl. Het licht van Jered was langzaam uitgegaan, totdat er alleen een lege uitdrukking over was, dat vrijwel niets meer liet zien van het mooie wezen, dat hij eens geweest was.

Jered verloor de myeline schede van zijn hersenen, waar de zenuwimpulsen langs gaan. Hij had ongeveer 50 epilepsie aanvallen per dag. Medicatie kon dit aantal terug brengen tot 16. Hij lag op de tafel, bewegingsloos en zonder uitdrukking, terwijl zijn moeder vertelde, dat ze het laatste jaar hulpeloos moest toezien, hoe snel hij achteruit ging. Toen ze voor de eerste keer bij me kwam, had ze het idee, dat ze niet met haar eigen kind kwam, maar met wat ze alleen maar kon beschrijven als een amoëbe.

Bij Jered's eerste bezoek, telkens als mijn hand in de buurt van de linker kant van zijn hoofd kwam, voelde Jered de aanwezigheid ervan en probeerde hij hem te pakken. "Kijk, hij weet, waar je hand is en grijpt ernaar. Dat heeft hij nog nooit gedaan", zei zijn moeder verrast. "Daar ontbreekt de myeline", voegde ze eraan toe. Jered werd erg levendig en zijn moeder ging aan het eind van de behandeling bij hem op de bank zitten, hield zijn handjes vast en zong kinderliedjes voor hem, zoals alleen een moeder dat kan. Na deze dag stopten de epileptische aanvallen. Volledig.

Bij de tweede behandeling probeerde Jered de deurknoppen vast te pakken en om te draaien. Hij kon zijn ogen beter gebruiken en kon nu gericht naar voorwerpen kijken. Toen hij wegging, zag hij een boeket bij de receptie. Hij wees ernaar en zei met een glimlach: "bloemen". We kregen allemaal tranen in onze ogen.

Die avond keek Jered naar het Rad van Fortuin en noemde de letters op, die langs kwamen. En voordat hij ging slapen, keek dit eerst sprakeloze jongetje naar zijn moeder en

vroeg: "Mama, zing je een liedje voor me?" Vijf weken later ging Jered weer naar school om te spelen en ballen te vangen.

Zag Jered een engel? Hij heeft het er nooit over gehad, maar ik weet zeker van wel. Die ene, die hem elke keer een uur heen en een uur terug reed voor zijn afspraken, bij hem op de bank ging zitten, zijn handjes vasthield en kinderliedjes zong als een engel.

Het kwam erop neer, dat ik naar binnen moest gaan om de meeste van mijn antwoorden te vinden. Mijn twee belangrijkste zorgen waren: ten eerste, dat ik niet kon voorspellen wat iemands reactie zou zijn en dus geen enkele belofte aan iemand kon doen, en ten tweede, dat ik onvoorspelbare toppen en dalen zou hebben in de energieën die dan bleven van drie dagen tot drie weken.

Ik was altijd iemand, die de touwtjes in handen hield en die kon bereiken, waar hij zijn zinnen op had gezet. Terwijl anderen een afwachtende houding aannamen, gaf ik er da voorkeur aan om het voortouw te nemen, om de zaakjes te regelen en te manipuleren. Wat anderen als een berg in de weg stond, zag ik nauwelijks en dus ging ik volle kracht vooruit en kreeg de dingen

gedaan. Mensen als ik hadden een enorme hekel aan de uitdrukking: "het zal zo moeten zijn". Niks daarvan. Als ik wil, dat iets gebeurt, dan zorg ik, dat het gebeurt.. En laten die slome fatalisten uit mijn buurt blijven. En begrijp je, hoe verbaasd ik was, toen het tot me doordrong, dat de healings pas echt goed van de grond kwamen, als ik me er niet mee bemoeide, er geen richting aan probeerde te geven en de leiding overliet aan een hogere macht? Wie zegt dit, dacht ik. Dat kan ik niet zijn.

Maar zo was het. De energie wist niet alleen, waar hij naar toe moest gaan en wat hij moest doen, zonder dat ik me ermee bemoeide, hij was zelfs het sterkst, als ik niet oplette. Ik had het meest succes, als ik in gedachten een boodschappenlijstje aan het maken was.

Ontvangen, niet zenden.

Wie zei dat? Ik zocht in alle verborgen nissen van mijn hoofd, alsof ik daar iets zou kunnen vinden.. Je hebt de verkeerde voor je met dat advies. Mijn ego was nog aan het herstellen van: "ga opzij en laat een hogere macht aan de leiding" Hoe krijg ik de healings bij deze mensen, als ik ze niet mag zenden?

Ontvangen, niet zenden.

Ja, dat heb ik al gehoord. Geef me nu eens antwoord, dacht ik.

Stilte.

(Stilte kan me soms ontzettend irriteren).

Ik ging naar mijn volgende patiënt. Ik hoopte, dat ik haar geen slechte dienst zou bewijzen en dat ze niet zou merken, hoe onzeker ik zelf was. Ik begon, handpalmen open, bij haar voeten.. Ik ontving vanuit de patiënt door mijn handen. Ik ontving vanuit de hemel door mijn kruin.

Het was liefde, het maakte nederig. Ik raakte ervan in de war en voelde me ongemakkelijk. Toen zag ik, dat de patiënt ging reageren. En ik voelde, dat het goed was.

Toen begon ik te begrijpen, wat ik al die tijd al had aangevoeld: Ik ben niet de healer, God is de healer en om de een of andere reden, of ik nou een katalysator of een voertuig ben, een versterker of verruimer, zoek je eigen woord er maar voor, ben ik uitgenodigd om erbij te zijn.

De sessie was over. De patiënt had spectaculaire kleuren gezien en had dezelfde prachtige klanken gehoord, net zoals andere patiënten. Ze had de twee engelen gezien, die me regelmatig beschreven zijn. Haar klachten: een samengaan van chronisch vermoeidheids syndroom, fibromyalgie en colitis, waren na deze sessie verdwenen. Hoewel de klachten niet levensbedreigend waren, hadden ze haar leven de laatste acht jaar toch beheerst. Ze stond op van de bank en zei: "dank je wel".

Ik zei: "Je hoeft mij niet te bedanken. Ik heb niets gedaan". Zij zei: "Natuurlijk heb je wat gedaan", zich niet bewust van wat er gebeurd was, "Er zou niets gebeurd zijn, als jij je handen niet boven me had gehouden".

Ik bedacht, dat die persoon daar op die wolk het misschien toch bij het rechte eind had. Misschien werd ik wel uitgekozen voor deze gave, juist omdat ik geen jurken en tulbanden draag, omdat ik geen borduursels ophang of wierook brand, omdat ik niet blootsvoets rondloop en rommel eet met stokjes. Misschien is het, omdat ik benaderbaar ben en gewone woorden gebruik. Of misschien omdat ik grapjes maak bij het verklaren van dingen, die ik zelf net begin te begrijpen.

"Het is zoiets als" begon ik tegen een meisje, die als toppunt van synchroniciteit zag, dat de straat, waar mijn praktijk is en haar favoriete TV show, dezelfde naam hebben, Melrose Place, "Het is zoiets alsof je een heerlijke choco-malt gedronken hebt en je het rietje bedankt."

Ze lachte. Volgens mij hebben we het nu allebei begrepen.

De healings van Eric Pearl's patiënten zijn gedocumenteerd in zes boeken tot dusverre:

- Hot Chocolate for the Mystical Soul;
- Chicken Soup for the Alternatively Healed Soul;
- More Hot Chocolate for the Mystical Soul;
- Hot Chocolate for the Mystical Teenage Soul;
- Are You Ready for a Miracle with Angels?

En Eric's eigen boek,

- The Reconnection: Heal Others, Heal Yourself (Hay House).